

ירון מבקר את אמו, מיכל, השוכבת מאז לידתו כמו צמח: מה קרה ברגעים האורליים בחדר-הלידה?

פתוחות והיא אינה מגיבה. כמה פעמים הבאתי אליה את הילד, ירון, ואמרתי לו שזו אמא. אני בא המון לבקר את מיכל, יושב לידה ומדבר אליה, אבל היא אינה מגיבה. באחד הימים, לפני כמה שבועות, (המשך בעמוד 28)

וסוגרת אותן כלילה, אבל הפתיחה של העיניים אינה רצונית. מיכל נפגעה במערכת העצבים שלה כתוצאה מחוסר-חמצן. היא שוכבת כמו בול עץ על המיטה, לבושה כולה בלבן. הכל מסכיב סטריילי ונקי. העיניים השקריות והנהדרות שלה

הופכות אותה כדי שלא יהיו לה פיצעיי לחץ.

חצי אחוז סיכויים

השעון הביולוגי שלה עובר. היא פותחת את העיניים כמשך היום

תפסתי אותו והיכיתי אותו. הוא נפצע בפרצוף. מייד בא מפקד מישטרת רמלה והפריד בינינו.

אחרי שהלמתי ברופא, התברר לי שאין שום מיסמך המספר מה קרה למיכל בחדר-הלידה. רק למחרת המכות נתן מנהל בית-החולים את ה"רו"ח, אבל לא רשם את שמות הרופא המרדים והאחות האחראית.

התברר לי שהיה טכנאי בחדר הניתוח וגילה שם רליפה של אחד החומרים. הוא ניתק את המכשירים מן הצינורות, ואמר לאחות לא להשתמש בחדר-הניתוח הזה. לפני שהכניסו את מיכל לניתוח, האחות בעצמה ניסתה לחבר את הצינורות מחדש ולא הצליחה.

לפי חוקי הרפואה, הטכנאי חייב לבוא ולברוק בעצמו את חיבורי הצינורות לפני כל ניתוח, והוא לא ברק.

במשך 23 יום האחות לא סיפרה כלום. רק אחרי-כך, כשהיתה חקירה של המיטרה, התבררו הפרטים.

אחרי חודש באסוף-הרופא באו והודיעו לי שמעבירים אותה לבית-ליווינסטיין. ידעתי שזה מקום לצמי חים. כ-2 באפריל העבירו אותה לשם. לחרר של ארבע מיטות.

בחדר שוכבת אשה אחרי תאונת-דרכים, נמצאת שם כבר ארבע וחצי שנים. שכבה שם אשתו של עוררדין שלא קיבלה חמצן, ולידה אשה שהיו לה בעיות בזמן ההריון, ובניתוח שנעשה לה היא נפגעה באיברים הפנימיים. היא שכבה שם שלוש שנים, ונפטרה לפני חצי שנה.

זה חדר מיוחד לאנשים חסרי-הכרה, חדר מס' 6, מחלקה מס' 1 בבית-ליווינסטיין.

מיכל צמודה לקטטר, יש לה זונדה באף והיא מקבלת אוכל נוללי. האחות מחליפות לה ורוחצות אותה. הן גם

ואז יצא הרופא מבפנים, ניגש אליי ואמר לי: "מזל טוב, נולד לך בן!" מייד שאלתי אותו איפה מיכל, אבל הוא לא ענה.

אחרי יצאה האחות רותי פלרמן, שהיא סגנית האחראית על חדר-הניתוח. שאלתי אותה מה עם מיכל, והיא אמרה: "אסור לי לדבר." וספקה את ידיה. חצי שעה אחריה יצא הרופא ואמר לי: "אשתך נמצאת בטיפול נמרץ." ד"ר אריאלי הסביר לי שהיתה בעיה בהר-דמה, ושהיא לא קיבלה חמצן במשך כמה דקות. אחרי-כך התברר לי שהיא לא קיבלה חמצן במשך 15 דקות. שזה המון-המון זמן. את זה אני יודע מהצבא. ד"ר אריאלי סיפר לי שהיא היתה כחולה כמו הספה. הוא אמר שנתנו לה זריקת-חנקן במקום חמצן. אני לא יכולת לעמוד בזה. התמוטטתי על הרציפה וצעקתי צעקות איומות.

מכות לרופא

יכול שכבה בטיפול נמרץ במשך 23 יום. מנהל בית-החולים לא בא לראות אותה אפילו פעם אחת. אני הייתי לידה יום-יום. התינוק היה בחדר-היונקים, ואני הייתי הולך להאכיל אותו ולהחליף לו.

הילד רומה לשנינו. קראתי לו ירון. אנחנו עצובים, ואני מקווה שלו תהיה קצת שימחה בחיים. מיכל חלמה על ילד בעל שיער חלק, ולירון יש שיער חלק, כמו בחלום שלה.

בחדר של מיכל שכבו המון נשים שהיו במצב קשה. מיכל היתה הכי בריאה מכולן. הן הבריאו ויצאו, ומיכל נשארה בטיפול נמרץ.

אחרי 23 יום הלכתי לחדר-הניתוח ודררתי למצוא את הרופא המרדים. גיליתי שזה היה ד"ר פרנצי פוקס. אמרתי לו שאשתו מחכה לו בחוץ,

דרור סטמפלר ליד מיטת אשתו, דרור. הורגים אותי!